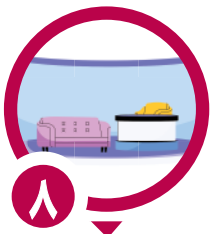

به مناسبت روز آنها که بهشت
فرش زیر قدم های شان است

دست محبت او

۴

یک بسته گچ

همه چیز دان

برای مادرم

دود، در چشم دانش آموزان

سلام، من امیرکبیرم!

که مادرش دعوايش کرده، ولی او از بی پناهی، در حال گریه به آغوش خود مادر می برد. این دقیقا همان حالی است که علی علیه السلام بیان کرده است. آغوش خدا هم مثل مادر بلکه صدها برابر مهربان تر، به روی بنده اش باز است که حتی از ترس خودش، به خودش پناه ببرد. این روزها که متعلق است به مادرها، به این مفهوم بیشتر از قبل فکر می کنم. به اینکه مگر می شد این مورد را جز در آغوش گرم مادر پیدا کرد؟ حتما شما هم مثل من معتقدید که نه. پس لااقل این روزها بیشتر از همیشه حواسمان به مادرانی باشد که ته ته محبت اند و دوست داشتنی ترین موجودات عالم.

غریب و در یک کلمه بگویم عاشقانه است که جان می دهد برای خلوت کردن با خدا. یکی از عبارت های عجیب این دعا، از بیان حضرت امیرعلیه السلام خطاب به خدا، این است: «فَقَدْ هَرَبْتُ إِلَيْكَ وَوَقَفْتُ بَيْنَ يَدَيْكَ». ترجمه ساده اش این است: «من به سوی تو گریختم و بین دست های تو و پیش رویت ایستادم». داشتم دنبال معنی هربت می گشتم. خواستم بفهمم مگر می شود به سمت کسی که داری از او طلب بخشش می کنی بگریزی؟ تنها توصیف زیبایی که شنیدم رابطه ای بود که همه مادر بچگی با مادرانمان تجربه کرده ایم. خودتان را اگر یادتان نیست، شاید بچه ای را دیده باشید

دوست داشتنی

آدم ها شبیه اسم شان هستند. اما برخی کلمات هستند که معانی زیادی، به محض شنیدن شان به ذهن مان خطور می کند. یکی از این کلمه های چندجانبه «مادر» است. انگار با شنیدن این کلمه، همه ذهن روی ورود همه بدی ها قفل می شود و هر چه واژه زیبا و دوست داشتنی است می ریزد توی سر آدم. خوبی، مهربانی، دلسوزی، ایثار، پشتیبانی و مناجات شعبانیه از آن دعا های عجیب و

من به رابطه واژه ها با معنی شان خیلی فکر می کنم. مثلا «سخت» خودش یک جوری تلفظ می شود که سختی را همراهش دارد. دقیقا برعکس «ساده» و «آسان» که مثل معنی خودشان هستند. حتی گاهی احساس می کنم

حسین شکیب راد
سردبیر نوجوانه

